

CURTEA DE APEL BĂLȚI

Dosarul nr.1a-7/2016

Instanța de fond: Judecătoria Telenești

Judecător: S.Lazari

D E C I Z I E

ÎN NUMELE LEGII

30 martie anul 2016
Bălți

municipiul

Colegiul penal al Curții de Apel Bălți

Avînd în componența sa:

Președintele ședinței de judecată

Rotaru Ala

Judecătorii:

Burdeniuc Ruslana, Pușca Dumitru

Grefieri

Peterman Veronica, Simionica Oxana

Cu participarea:

Procurorilor Bobu Natalia, Dubăsari Valeriu

Avocaților Cernomoreț Sergiu, Ciobanu Stanislav

Părții vătămate xxx

Judecînd în ordine de apel în ședință publică apelurile declarate de procurorul în Procuratura Anticorupție Iachimovschi Octavian și de inculpata xxx împotriva sentinței Judecătoriai Telenești din 09.01.2013, conform căreia

xxx, născută la xxx, originară din orașul xxx, domiciliată în satul xxx raionul xxx, cetățeană a Republicii Moldova, de naționalitate moldoveancă, nesupusă serviciului militar, cu studii superioare, fără antecedente penale

A fost recunoscută vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.1 CP RM cu numirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 150/una sută cincizeci/ unități convenționale, ceea ce constituie 3000/trei mii lei, fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

Termenul de judecare a cauzei în instanța de fond: 06.03.2012-09.01.2013.

Termenul de judecare a cauzei în instanța de apel: 07.03.2013-XXXXXXXXXX.

Procedura de citare legală executată.

Asupra apelurilor, în baza materialelor din dosar și argumentelor prezentate în ședință, Colegiul penal al Curții de Apel Bălți -

C O N S T A T Ă :

Pentru a se pronunța în sensul celor expuse instanța de fond a reținut, că xxx, deținînd funcția de executor judecătoresc, a intentat procedura de executare a documentului executoriu - Hotărîrea Judecătoriai Telenești nr.2-958/09 din 10.11.2009 privind încasarea datoriei de la cet.xxx a sumei de 14139 euro în folosul lui xxx. În scopul executării documentului executoriu la 09.04.2010 a întocmit încheierea și procesul-verbal prin care a aplicat sechestrul pe imobilul disco-barul „xxx” cu suprafața de 452 m2 amplasat în satul xxx raionul xxx, ce-i aparține cu drept de proprietate cet.xxx. Urmare a contestării depuse de către ultimul la judecătoria Telenești, prin încheierea nr.25-96/10 din 16.06.2010 a fost anulat procesul verbal din 09.04.2010 privind aplicarea sechestrului pe imobilul dat. Necătfînd la acest fapt, xxx, fiind o persoană cu funcție de răspundere, contrar prevederilor art.116 alin.(1) Cod de Executare (în redacția anului 2005), la 21.06.2010 întocmește un act de “Angajament” privind primirea spre

păstrare a bunului sechestrat, prin care cet.xxx a.n.xxx domiciliat în satul xxx raionul xxx, a fost desemnat responsabil de păstrarea imobilului și i-a fost transmisă cheia de la intrare. În continuarea acțiunilor sale, xxx, contrar prevederilor art.113) Cod de executare (în redacția anului 2005) care stipulează, că evaluarea bunurilor supuse sechestrului se efectuează de către executorul judecătoresc la prețurile medii de piață în localitatea respectivă, la 26.07.2010 în mod repetat aplică sechestrul pe disco-barul "xxx" indicînd în procesul verbal de sechestrul prețului bunului sechestrat de 159537 lei MDA. De asemenea, xxx, contrar prevederilor art.113 alin.(2) Cod de Executare (în redacția anului 2005) care prevede că, dacă evaluarea bunurilor este dificilă ori debitorul sau creditorul nu este de acord cu valoarea bunului determinată de executorul judecătoresc, acesta din urmă va antrena la evaluare un specialist în domeniu, nu a dat o apreciere raportului de evaluare nr.0277207 din 23 iunie 2010, întocmit de Camera de Comerț și Industrie Filiala xxx Republica Moldova și prezentat executorului judecătoresc de către debitor, potrivit căruia prețul bunului sechestrat și anume a disco-barului "xxx" cu suprafața de 452 m2 constituia, la momentul evaluării, 1445000 lei MDA. xxx nu a ținut cont de faptul că xxx și-a manifestat dezacordul cu prețul stabilit.

Urmare a aplicării sechestrului, la 30.07.2010 cet.xxx a depus în instanța de judecată o cerere de contestare împotriva actelor executorului judecătoresc xxx din 26.07.2010, la 19.08.2010 cererea în cauză fiind respinsă prin încheierea instanței. Cu hotărîrea dată cet.xxx a făcut cunoștință la 10.09.2010 atacînd-o cu recurs la Curtea de Apel Bălți la 17.09.2010.

xxx, contrar prevederilor art.122 alin.(2) Cod de executare (în redacția anului 2005) care stabilește că, „în cazul în care actele executorului judecătoresc au fost contestate, vînzarea bunului sechestrat se suspendă pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătorești”, precum și contrar prevederilor art.402 alin.(1) Cod de procedură civilă care stabilește, că termenul de declarare a recursului este de 20 de zile de la data comunicării hotărîrii motivate și prevederilor art.403 Cod de procedură civilă care stabilește că, termenul de recurs suspendă executarea hotărîrii, fără a lua în considerație faptul că hotărîrea instanței de judecată din 19.08.2011 nu a intrat încă în vigoare, la 27.08.2010 a înaintat spre publicare în ziarul local "Cuvîntul" nr.32 anunțul privind desfășurarea licitației publice cu strigare pentru 10.09.2010 ora 10.00, la care urma să fie expus spre vînzare bunul sechestrat și anume disco-barul "xxx" cu suprafața de 452 m2 la prețul inițial de vînzare de 159537 lei.

Tot ea, la 06.09.2010 a emis încheierea privind organizarea licitației, prin care a fixat desfășurarea licitației pentru vînzarea bunului disco-barul „xxx” cu suprafața de 452 m2, pentru data de 10.09.2010 ora 10.00 în sediul oficiului de executare xxx, cu toate că hotărîrea instanței de judecată nu devenise definitivă.

Urmare a petrecerii licitației bunul a fost adjudecat ofertantului xxx, care a propus cel mai mare preț și anume 235 mii lei MDA.

Sentința instanței de fond a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura Anticorupție Iachimovschi Octavian, care în motivare invocă blîndețea pedepsei și calificarea incorectă a faptei inculpatei, cu indicarea următoarelor considerente:

-în cadrul urmăririi penal, precum și în rezultatul examinării probelor în ședința de judecată s-a stabilit incontestabil că xxx a comis infracțiunea incriminată prevăzută de art.328 al.3 lit.d CP RM sub formă de depășirea atribuțiilor de serviciu cu cauzarea de daune considerabile intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiunii soldate cu urmări grave, acționînd cu intenție, în rezultatul cărui fapt partea vătămată xxx fiind prejudiciat în cuantumul indicat în acțiunea civilă,

-acuzarea apreciază că sintagma "urmări grave" impune interpretarea acesteia în coraport cu prejudiciul cauzat persoanelor fizice sau juridice. În această ordine de idei urmări grave trebuie considerate atît suferințele psihice și fizice care afectează nemijlocit viața și sănătatea persoanei, cît și consecințele materiale care afectează dreptul la proprietate a persoanei,

-este incontestabil faptul că dreptul la proprietate este un drept fundamental statuat în art.1 Protocolul nr.1 al Convenției Europene cu privire la Drepturile Omului precum și art.46 din Constituția Republicii Moldova, avînd ca bază aceste prevederi în coraport cu prejudiciul cauzat în speță și anume 1787580 lei MDL, acuzarea consideră că prejudiciul invocat de partea vătămată reprezintă o urmare gravă, fapt ce impune calificarea faptelor inculpatei conform art.328 alin.(3) lit.d) Cod Penal,

-acuzarea consideră nefondat argumentul instanței precum că procurorul nu a identificat prejudiciul real pricinuit și că acest prejudiciu nu are o expresie patrimonială distinctă. Astfel, potrivit raportului de evaluare nr.0277207 din 23.06.2010, a bunului imobil disco-barul „xxx” a fost identificat prețul de piață al imobilului ca fiind 1445000 lei MDA. Totodată, potrivit declarațiilor părții vătămate, precum și a martorului xxx la momentul înstrăinării disco-barului „xxx” în acesta se aflau bunuri personale ale părții vătămate. În acest sens cuantumul prejudiciului invocat de xxx este unul justificat, iar acuzarea a stabilit concret natura și mărimea acestuia, dîndu-i o expresie patrimonială distinctă,

-acuzarea consideră că instanța incorect nu s-a pronunțat asupra acțiunii civile lăsînd-o fără examinare, instanța nu a urmat prevederile art.225 al.1, iar în consecință acest fapt s-a răsfrînt asupra calificării greșite a faptelor inculpatei xxx,

-totodată, aplicînd pedeapsa inculpatei și condamnînd în baza prevederilor art.art. 382, 384, 385, 389, 392-395 CPP RM, a omis stabilirea pedepsei sub formă de lipsire de dreptul de a ocupa anumite funcții, or potrivit sancțiunii art.328 alin.(1) faptele invocate în dispoziția normei se pedepsesc cu amendă în mărime de la 150 la 400 unități convenționale sau cu închisoare de pînă la 3 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții

sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani,

-de asemenea, pedeapsa stabilită de instanță nu este în măsură să asigure scopurile instituției pedepsei penale, în acest sens acuzarea remarcă că inculpata nu a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii, deci nu conștientizează caracterul prejudiciabil al faptelor sale. Cu toate acestea instanța a aplicat pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea art.328 alin.(1) și în virtutea celor invocate mai sus, acuzarea consideră că corectarea și reeducarea condamnatei nu poate fi realizată la fel ca și restabilirea echității sociale. Pedeapsa stabilită nu poate asigura scopul preventiv, reieșind din faptul că este prea blîndă,

-acuzarea consideră că stabilirea pedepsei solicitate în discursul procurorului este în măsură să asigure realizarea scopurilor pedepsei penale atît în partea ce ține de prevenirea fenomenului infracțional, cît și în partea ce ține de combaterea acestuia,

-solicitînd admiterea apelului, casarea totală a sentinței instanței de fond, cu pronunțarea unei hotărîri, prin care a recunoaște inculpata xxx vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(3) lit.d) cu aplicarea pedepsei cu închisoarea pe un termen de 6 ani cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul administrației publice pe un termen de 5 ani. A admite acțiunea civilă și a încasa de la inculpata xxx în folosul părții civile xxx suma de 1787 580 lei MDL. A dispune restituirea corpurilor delictive după cum urmează: dosarul de executare nr.20/3 din 18.02.2010 a restitui executorului judecătoresc xxx; raportul de evaluare nr.0277207 din 23.06.2010 a bunului imobil disco-barul „xxx” a restitui părții vătămate xxx; registrul de evidență a corespondenței de ieșire a oficiului de executare xxx pentru perioada 22.09.2009-14.07.2010; registrul de evidență a corespondenței de ieșire a oficiului de executare xxx pentru perioada 15.07.2010-13.10.2010; registrul de evidență a corespondenței intrate a oficiului de executare xxx pentru perioada 26.09.2008-30.09.2010 a restitui Ministerului Justiției; dosarul cadastral nr.8950203082 al bunului imobil disco-barul „xxx” a restituii Oficiului Cadastral x xxx.

În termen sentința a fost atacată cu apel și de inculpata xxx, care în motivare invocă ilegalitatea sentinței, cu indicarea următoarelor argumente:

-instanța de fond a respins prin încheierea din 19.04.2012 demersul apărării privind încetarea procesului în privința inculpatei xxx în baza prevederilor art.332, 350, 251, 275 p.9 CPP, nu este de acord cu această încheiere și de asemenea o consideră nefondată și ilegală,

-menționează că urmărirea penală în acest caz a fost pornită la 15.03.2011 prin ordonanța OUP al DGUP a CCCEC, pe faptul depășirii atribuțiilor de serviciu cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari, cauzate lui xxx, consideră aceste acțiuni ale CCCEC ca fiind contrare prevederilor legale,

-în vederea respectării prevederilor legale referitor la competență, organul de urmărire penală și procurorul sesizat potrivit art.262 CPP, trebuie să-și verifice competența și, doar în cazul în care este competentă, urmează să dispună exercitare urmării penale sau să exercite nemijlocit urmărirea penală. Perimetrul în care se înscriu atribuțiile privind competența organului de urmărire penală a CCCEC-ului la exercitarea urmării penale este marcat prin dispozițiile art.269 CPP,

-deci, organul de urmărire penală al CCCEC-ului, are competența materială specializată, și anume efectuează urmărirea penală în privința infracțiunilor prevăzute la art.art.236-258, 279, 324-326, 330-336 din CP, iar în privința infracțiunilor prevăzute la art.191, 195, 327-329 din CP - numai în cazurile în care prejudiciul respectiv a fost cauzat în exclusivitate autorităților și instituțiilor publice, întreprinderilor de stat sau bugetului public național,

-conform competenței stabilite de art.269 alin.(l) CPP, organul de urmărire penală al CCCEC-ului nu efectua la acel moment urmărirea penală în privința infracțiunii prevăzute de art.328 CP RM, cu excepția cazurilor în cazul acestea cauzează prejudiciu în exclusivitate statului, adică, în cazul dat, efectuarea urmării penale în privința lui xxx nu era de competența CCCEC,

-prin urmare, organul de urmărire penală a CCCEC-ului nu era în drept să exercite urmărirea penală în baza infracțiunii incriminate la art.328 CP în privința lui xxx, urmărirea penală urmînd a fi efectuată de către organele de urmărire penală din unitatea administrativ-teritorială în care a fost comisă infracțiunea, conform competenței teritoriale. Adică, competența în speță aparține MAI-lui (organul de urmărire penală al Comisariatului de Poliție r.xxx), cea ce reiese expres din prevederile art.266 CPP RM,

-în caz, cînd alt organ de urmărire penală și-a asumat competența privind exercitarea urmării penale, așa cum s-a procedat în speță, există o vădită contradicție cu principiul competenței materiale, ceea ce reprezintă o încălcare de lege, care atrage nulitatea actului de pornire a urmării penale, de recunoaștere în calitate de învinuit, inclusiv și a actului prin care a avut loc sesizarea instanței de judecată,

-consideră, că în urma primirii materialelor cauzei penale, procurorul anticorupție V.Radețchi, stabilind că urmărirea penală nu este de competența Procuraturii Anticorupție, urma în mod obligatoriu să expedieze cauza la organul competent al MAI (OUP al CP r.xx) sau Procurorului General, deoarece, potrivit prevederilor art.271 alin.(7) CPP, numai Procurorul General și adjuncții lui, în caz de necesitate, în scopul asigurării urmării penale complete și obiective, sub toate aspectele, pot dispune, prin ordonanță motivată, efectuarea urmării penale de către orice organ de urmărire penală, indiferent de competență, însă procurorul anticorupție nu a respectat aceste norme de procedură penală,

-așa cum rezultă din practica judiciară statuată, într-o formulă de sinteză a prevederilor art.269 alin.(2) CPP, combinat cu art.270 alin.(3), (9) CPP, s-a stabilit că procurorul exercită personal urmărirea penală, care este de competența organului de urmărire penală, numai în cazul, în care este investit cu dreptul de a exercita conducerea acțiunilor de urmărire penală efectuate de acest organ de urmărire penală,

-conform art.25 alin.(2) din Legea cu privire la procuratură, procuratura anticorupție este specializată în combaterea infracțiunilor de corupție și își exercită atribuțiile pe întreg teritoriul țării. Din conținutul art.9 alin.(1) și (2) al Legii menționate rezultă că, procurorul din XXXXXXXXX conduce urmărirea penală efectuată de organul de urmărire penală al CCCEC, iar, după caz, în condițiile art.270 alin.(9) CPP, în scopul asigurării urmăririi complete și obiective, poate exercita personal urmărirea penală, ce este de competența organului de urmărire penală al CCCEC,

-astfel, procurorul poate exercita personal urmărirea penală în orice cauză penală pe care ar fi competent să supravegheze urmărirea penală, dar nu și modificarea competenței materiale a organelor de urmărire penală. Dreptul de a schimba competența după materie o au, conform art.257 al.(5) CPP, Procurorul General și adjuncții lui, care pot dispune, motivat, transmiterea cauzei de la un organ de urmărire penală unui alt organ de urmărire penală pentru efectuarea unei urmăririi penale mai operative, mai complete și mai obiective, însă o atare ordonanță în dosar lipsește,

-în susținerea celor menționate supra invocă și practica judiciară națională și anume: Decizia Colegiului penal al CSJ în dosarul nr.lra-937/12; Decizia Colegiului penal al CSJ în dosarul nr.lra-522/12; Decizia Colegiului penal al CSJ în dosarul nr.lra-621/12; Decizia Colegiului penal lărgit al CSJ în dosarul nr.lra-843/11; Decizia Colegiului penal lărgit al CSJ în dosarul nr.lra-824/11; Decizia Colegiului penal lărgit al CSJ în dosarul nr.lra-148/11; Decizia Colegiului penal al CSJ în dosarul nr.lre-219/11; Decizia Plenul CSJ în dosarul nr.4-1re7/11; Decizia Colegiului penal lărsit al CSJ în dosarul nr.lra-540/10, în toate aceste cazuri similare, Curtea Supremă de Justiție, în mod constatat, au stabilit că încălcarea competenței materiale și teritoriale constituie temei de încetare a procesului penal indiferent de faza procesuală la care se află acesta,

-pe lângă cele invocate, anexează la prezenta cerere scrisorile de serviciu ale Prim-adjunctului al Procurorului General al RM, A.Pîntea, în care sunt prezentate, în calitate de indicații metodice, cazurile de încetare a proceselor penale în legătură cu încălcarea competenței materiale/teritoriale și se atenționează procurorii teritoriali și specializați, precum și șefii subdiviziunilor Procuraturii Generale despre necesitatea respectării prevederilor CPP RM în activitatea sa de serviciu,

-pornind de la faptul că procesul penal este guvernat de mai multe principii, printre care cel al preeminenței dreptului, garantat prin Preambulul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (în cele ce va urma - Convenție, prezenta cerere va fi argumentată în baza prevederilor legislației procesuale dar și prin prisma practicii stabilite de Curtea Supremă de Justiție.

-de altfel Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în mod constant a stabilit existența încălcării dreptului la un proces echitabil în cazul soluționării diferite a cererilor prezentate de mai multe persoane aflate în situații similare aceasta conducând la o stare de incertitudine, care trebuie să fi diminuat încrederea publicului în actul de justiție, această încredere fiind cu certitudine o componentă esențială a statului de drept. Incertitudinea juridică în cauză ce privează pe reclamantul de un proces echitabil (a se vedea Ștefanică și alții c.României paragraful 32,38, Cererea nr.38.155/02; Bocancea și alții c.Moldova Cererile nr.18872/02, 20490/02, 18745/02, 6241/02, 6236/02, 21937/02, 18842/02, 18880/02 și 18875/02),

-astfel adoptarea de către instanța de judecată a unei alte hotărâri decât cele enunțate de către Curtea Supremă de Justiție în calitate de organ ce are în atribuțiile sale uniformizarea practicii judiciare ar duce în mod inevitabil la încălcarea dreptului la un proces echitabil a inculpatei xxx,

-în aceeași ordine de idei, menționează practica judiciară a Curții Europene pentru Drepturile Omului conform căreia orice carență ale autorităților nu sunt imputabile reclamantilor și nu trebuie așadar să-i pună într-o situație defavorabilă (a se vedea Stoianova și Nedelcu împotriva României paragraful nr.20 Cererile nr.77.517/01 și 77.722/01), de asemenea, menționează cauza Ștefan versus România din 26.04.2010, statul este cel care trebuie să își asume erorile comise de Parchet sau de o instanță de judecată și că acele erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză,

-astfel ținând cont de cele menționate supra, precum și de prevederile art.275 p.9) CPP, urmărirea penală nu poate fi pornită, iar cea pornită nu poate fi efectuată și va fi încetată în cazul în care există alte circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea sau după caz, exclud urmărirea penală, art.332 alin.(1) CPP și 350 CPP RM, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei/în cadrul ședinței preliminare, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în art.275 pct.2) - 9), 285 alin.(1) pct.1), 2), 4), 5) CPP, precum și în cazurile prevăzute în art.53-60 CP RM, instanța prin sentința motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă,

-solicitând admiterea apelului, casarea sentinței instanței de fond și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit primei instanțe, cu încetarea procesului penal în privința inculpatei xxx.

În ședința instanței de apel procurorul Bobu Natalia a susținut apelul declarat de acuzatorul de stat împotriva sentinței instanței de fond, solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii primei instanței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care xxx să fie recunoscută culpabilă în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP cu stabilirea pedepsei sub formă de 6 ani închisoare cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele de

executare pe un termen de 5 ani, cu admiterea acțiunii civile și încasarea de la inculpata xxx în folosul părții civile xxx suma de 1 mln 787 mii 580 lei, a declarat că acuzarea a contestat sentința în cauză pe motivul ilegalității reîncaadrării acțiunilor inculpatei din al.3 în al.1 art.328 CP, totodată și pe motivul ilegalității stabilirii pedepsei inculpatei, referitor la aprecierea sintagmei „urmări grave” consideră că interpretarea acesteia s-a efectuat în coraport cu prejudiciul cauzat persoanelor fizice sau juridice, în cazul în speță, anume suma de 1 mln 787 mii 580 lei acuzarea îl consideră ca prejudiciu invocat părții vătămate și este o urmare gravă, fapt care impune anume calificarea acțiunilor inculpatei în temeiul al.3 lit.d art.328 CP, prejudiciu care a fost confirmat în instanța de fond.

Procurorul Bobu Natalia a menționat faptul că instanța de fond, reîncaadrând acțiunile inculpatei la al.1, a stabilit o pedeapsă eronată, deoarece sancțiunea prevede ca pedeapsă complementară privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate, nefiind stabilită sancțiunea complementară, precum și nu s-a motivat excluderea acesteia, instanța de fond nu s-a expus referitor la aplicarea pedepsei complementare, solicitând respingerea ca nefondat apelul declarat de inculpată, consideră că instanța de fond corect a emis o sentință de condamnare.

Procurorul Dubăsari Valeriu în ședința instanței de apel a susținut apelul declarat de acuzatorul de stat pe motivele invocate în apel, solicitând să fie admis, cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpata să fie recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP cu stabilirea pedepsei sub formă de 6 ani închisoare cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul administrațiilor publice pe un termen de 5 ani.

În ședința instanței de apel partea vătămată xxx a susținut apelul declarat de procuror, a declarat că în procedura de executare a mai fost depistat un act, care a fost suplimentar adăugat, prin care a fost deposedat și de pământ, a mai fost depistată o încălcare referitor la procedura de executare, nu cunoaște dacă actul respectiv este obiect al învinuirii inculpatei xxx, conform contractului a cumpărat discoteca împreună cu pământul, la momentul când au avut loc confruntări cu xxx nu a invocat că a vândut inclusiv și pământul, deoarece sechestrul a fost pus doar pe încăpere, a aflat că s-a vândut pământul mai târziu, la momentul transmiterii dosarului în judecată cunoștea că pământul a fost vândut, personal sentința instanței de fond nu a atacat, a fost de acord cu hotărârea primită, referitor la apelul declarat de inculpata xxx consideră că este neîntemeiat, solicitând să fie respins.

Inculpata xxx în ședința instanței de apel a susținut apelul declarat, a declarat că nu se consideră vinovată și nu a comis fapta incriminată, a executat o hotărâre care era definitivă și irevocabilă, nu și-a depășit atribuțiile sale de serviciu și dorește să fie achitată, referitor la apelul declarat de procuror a solicitat să fie respins ca nefondat.

Inculpata xxx a declarat că referitor la licitația din 10.09.2010 nu ea ca executor judecătoresc, ci șeful Oficiului de executare se ocupă de petrecerea licitației, licitația fiind anulată și respectiv totul s-a întors la poziția inițială, procedură executorie ea a transmis-o în lucru și nu în arhivă, în această procedură orice act al executorului judecătoresc putea fi contestat, procesul-verbal de licitație îl întocmește licitatorul după ce se depune costul lotului, astfel executorul nu se implică în această acțiune, prin hotărârea din 19.08.2010 au fost declarate legale acțiunile executorului judecătoresc, partea vătămată xxx a luat cunoștința cu hotărârea în cauză pe care a atacat-o peste termen, aceasta era definitivă și irevocabilă, solicitând respingerea apelului procurorului și admiterea apelului declarat de ea pe motiv că nu este componentă de infracțiune și anume prin deciziile CSJ anexate la dosar s-a demonstrat că acțiunile ei în calitate de executor judecătoresc au fost legale, astfel pe acest motiv solicită de a fi achitată, din lipsa componentei de infracțiune.

În ședința instanței de apel avocatul inculpatei xxx, Cernomoreț Sergiu a susținut apelul declarat de inculpată, solicitând achitarea inculpatei xxx în faptele incriminate, xxx a îndeplinit funcția executorului judecătoresc fiind instituită legal, în cadrul procedurii a primit spre executare titlul executoriu pe care și l-a executat, conform prevederilor Codului de Executare din a.2005 termenul de executare a hotărârii menționate este de 3 luni și conform obligațiilor sale prevăzute de CE, executorul judecătoresc trebuie să întreprindă toate măsurile legale întru executarea hotărârii instanței de judecată, sechestrul pus în cadrul executării hotărârii a fost menținut de instanța de judecată, prin urmare, nu poate fi vorba despre infracțiunea prevăzută la art.328 CP - „depășirea atribuțiilor de serviciu” în cazul când Judecătoria Telenești apreciază în cadrul procedurii de executare acțiunile inculpatei ca fiind complet legale, partea vătămată xxx a primit contra semnătură la 24.02.2010 încheierea executorului judecătoresc din 17.02.2010, executorul judecătoresc avea toate drepturile și posibilitățile de a urmări aceste bunuri, pretinsa încălcare a prevederilor art.116 CE de care de asemenea este învinuită xxx nu rezistă criticii, xxx avea dreptul să întocmească angajamentul, în actul de învinuire se menționează că xxx a aplicat fără nici un temei sechestrul, ceea ce nu este adevărat, a fost o acțiune civilă care a fost câștigată, fiind emisă încheierea cu privire la asigurarea acțiunii de judecător și a rămas în vigoare pînă ce nu va fi executată hotărârea pe acest caz, în baza acestei hotărâri executorul judecătoresc are dreptul să aplice sechestrul de cite ori consideră de cuviință spre a executa titlul executoriu, ceea ce a și fost făcut. Conform art.116 al.2,3 CE se menționează că în cazul în care debitorul nu este de acord cu transmiterea bunurilor sechestrate creditorului așa cum și a fost în cazul respectiv sau creditorul refuză să preia în păstrare bunurile cu acordul părților, dar acordul părților este, se numește un administrator sau bunurile se transmit la păstrare în baza contractului de depozit. acțiunile executorului judecătoresc nu au fost contestate de către debitorul xxx cînd a semnat angajamentul de transmitere a bunului la păstrare, s-a indicat prețul de 159137 lei a bunului imobil, adică a barului „xx”, ulterior raportul care a fost prezentat de către partea vătămată debitor în procedură xxx nu a fost prezentat personal executorului judecătoresc în procedura căruia era acest dosar, nu partea în procedura de executare debitorul sau creditorul următor trebuie să antreneze specialist dar însăși executorul judecătoresc, nu putea xxx să admită acest raport de evaluare, afirmațiile că xx nu a ținut cont de faptul că partea vătămată a manifestat dezacordul cu prețul stabilit nu poate fi reținut din considerentul că această lămurire a fost

anexată la dosar fiind xerox, în plus, nr.de înregistrare de pe ștampila de pe acest xerox nu se regăsește în registrul de intrare sau oricare registru al OT Executare xxx din acea dată sau perioadă, nu poate fi vorba despre veridicitatea acestui xerox, probă care a fost pusă la dispoziție nu poate fi verificată.

Avocatul Sergiu Cernomoreț la fel a menționat, că xxx nu a realizat licitația, doar a participat ca fiind executor, prejudiciul de 1mln 700 mii lei nu i se poate incrimina lui xxx, lipsind legătura de cauzalitate dintre fapta sa și urmarea, la momentul actual există în continuare litigii vis-a-vis de anularea licitației, nu este un act judecătoresc definitiv și irevocabil care ar stabili că acest imobil ar aparține deja nu lui xxx, consideră că xxx nu este vinovată în comiterea infracțiunii incriminate, solicitînd respingerea apelului depus de acuzare ca tardiv, solicitînd achitarea inculpatei.

Verificînd respectarea termenului de atac cu apel de către procuror, Colegiul penal consideră că apel declarat de procuror urmează a fi considerat depus în termen, deoarece de către procurorul participant a fost prezentată dovada de depunere a apelului înregistrat în cancelaria Judecătorei Telenești la 29.01.2013 la oficiul poștal/f.d.207, 229 volumul 3/, din care rezultă că apelul împotriva sentinței Judecătorei Telenești din 09.01.2013 a fost depus la oficiul poștal la 24.01.2013, astfel apelul este depus în termenul legal.

Audiînd participanții la proces, verificînd argumentele invocate în apeluri prin prizma probelor administrate, verificînd legalitatea și temeinicia sentinței atacate, Colegiul penal ajunge la concluzia că apelul declarat de procuror urmează a fi respins ca nefondat, iar apelul declarat de inculpată urmează a fi admis, inclusiv din alte motive decît cele invocate, cu casarea totală a sentinței și pronunțarea unei hotărîri noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță, privind achitarea inculpatei xxx în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii incriminate, reeșind din următoarele considerente.

Soluția instanței de apel referitor la apelul declarat de inculpat xxx se bazează pe prevederile art.415 al.1 p.2 CPP RM, potrivit căruia se indică, că instanța de apel, judecînd cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: 2) admite apelul, casînd sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art.409 al.2, și pronunță o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

Conform art.409 al.1 CPP RM se reglementează, că instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.

Colegiul penal menționează și prevederile art.409 al.2 CPP RM, potrivit căruia se indică, că în limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.

Colegiul penal operează și cu prevederile art.414 al.1 CPP RM, potrivit căruia se reglementează, că instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Potrivit art.414 al.2 CPP RM, instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art.414 al.4 CPP RM se indică, că în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor.

Colegiul penal în urma cercetării probelor solicitate ajunge la concluzia, că judecînd cauza penală în privința lui xxx în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM, instanța de fond nu a respectat normele procesuale, nu a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și nu a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, iar soluția instanței de fond privind recalificarea acțiunilor lui xxx din baza art.328 al.3 lit.d CP RM cu condamnarea în baza art.328 al.1 CP RM este absolut eronată și nu corespunde probelor cercetate atît în ședința instanței de fond, cît și în ședința instanței de apel.

Concluzia instanței de apel rezultă din cele expuse în continuare.

Conform prevederilor art.8 al.3 CPP RM în coroborare cu art.389 CPP RM sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte cercetate de instanța de judecată, cînd toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

Potrivit art.325 al.1 CPP RM judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Conform art.384 al.3 CPP RM sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Instanța de apel ține să menționeze, că prevederile art.385 al.1 CPP RM, raportate la p.1,2,3,4, indică soluționarea obligatorie a chestiunilor în consecutivitate, printre care p.1 pune în sarcina instanței să stabilească

dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, p.2 dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, p.3 pune în sarcina instanței să stabilească dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, iar p.4 pune în sarcina instanței să stabilească dacă este vinovat inculpatul în săvârșirea acestei infracțiuni.

Conform art.101 al.(1,3) CPP RM fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor și nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată.

În cadrul judecării cauzei în ordine de apel a fost solicitată de către procurorul Bobu Natalia verificarea declarațiilor și probelor materiale conținute la cauza penală, fiind cercetate:

-plângerea depusă de xxx în adresa Procuraturii Anticorupție referitor la acțiunile executorului judecătoresc xxx/f.d.4-5 volumul 1/,

-anexele la plângerea depusă de xxx: procesul-verbal de sechestrul din 26.07.2010; procesul-verbal de licitație din 10.09.2010; copia din ziarul săptămînal "Cuvîntul" unde a fost publicat avizul referitor la petrecerea licitației și bonuri de plată/f.d.6-10 volumul 1/,

-actelor referitor la aplicarea sechestrului și petrecerea licitației a localului din litigiu/f.d.28-54 volumul 1/,

-copia recursului depus de xxx împotriva hotărîrii Judecătoriei Telenești din 19.08.2010 înregistrat la 17.09.2010./f.d.114-116 volumul 1/,

-copia hotărîrii Judecătoriei Telenești din 13.04.2011 prin care s-a admis cererea lui xxx împotriva creditorului xxx privind anularea procesului-verbal de sechestrul din 26.07.2010/f.d.118-120 volumul 1/,

-copia deciziei Colegiului civil al Curții de Apel Bălți din 30.11.2010 prin care s-a admis recursul declarant de xxx și s-a casat hotărîrea Judecătoriei Telenești din 19.08.2010/f.d.141-142 volumul 1/,

-copia deciziei Colegiului civil al Curții de Apel Bălți din 01.11.2011 prin care s-a dispus respingerea recursului declarat de xxx, cu menținerea hotărîrii Judecătoriei Telenești din 13.04.2011 în pricina civilă la cererea depusă de xxx împotriva Biroului de Executare xxxcu privire la contestarea actului executorului/f.d.150-152 volumul 1/,

-acte referitor la activitatea xxx în funcția de executor judecătoresc superior a OE xxx Departamentului de Executare/f.d.157-166 volumul 1/,

-certificat eliberat de ÎS Oficiul Cadastral xxx prin care se confirmă că ultima evaluare a bunului imobil discobarul "xxx" din satul xxx raionul xxx, a fost efectuată la 14.03.2001/f.d.171-172 volumul 1/,

-procesul-verbal de ridicare din 02.12.2011 și borderoul dosarului de executare/f.d.7-8 volumul 2/,

-procesul-verbal de examinare a dosarului de executare din 16.12.2011, anexe în copii a procedurii de executare nr.20/3 OE xxx/f.d.9-15, 16-51 volumul 2/,

-procesul-verbal de examinare a actelor prezentate de partea vătămată xx/f.d.54-78 volumul 2/,

-procesul-verbal de ridicare din 01.02.2012 și procesul-verbal de examinare din 10.02.2012 a actelor, contractului de vînzare-cumpărare, a materialelor de proprietate referitor la imobilul „xxx”/f.d.82, 83-85, 98-107 volumul 2/,

-cererea cu privire la acțiunea civilă în cadrul urmăririi penale depusă de xxx/f.d.124 volumul 2/,

-proces-verbal de confruntare din 17.12.2011 dintre bănuita xxx și partea vătămată xxx/f.d.145-151 volumul 2/,

-declarațiile părții vătămate xxx depuse în instanța de fond, din care rezultă că a procurat de la xxx disco-barul „xxx” situat în satul xxx raionul xxx, cu suprafața de 450m2 la preț de 45800 euro care la moment echivala cu 710 403 lei, potrivit contractul de vînzare-cumpărare i-a achitat lui xxx 23800 de euro, rămînînd dator cu încă 22000 euro, ulterior i-a achitat lui xxx aproximativ 8000 euro, în vara anului 2009 xxx a depus cerere în judecată împotriva lui, prin hotărîre fiind obligat să-i achite lui xxx suma de 14139 euro, xxx prin intermediul oficiului de executare xx a inițiat procedura de executare silită, cu care s-a ocupat executorul judecătoresc xxx, consideră că în cadrul procedurii de executare executorul xxx a comis mai multe încălcări de legislație care au avut ca consecință deposedarea ilegală a lui de disco-barul „xx”, astfel executorul judecătoresc la 09.04.2010 a aplicat sechestrul pe disco-barul „xx”, indicînd valoarea obiectului sechestrat suma de 247242,77 lei, fără a efectua evaluarea cu participarea specialistului și a debitorului, procesul-verbal în cauză a fost anulat prin hotărîrea instanței de judecată din 16.06.2010, la 21.06.2010 xxx s-a prezentat la disco-bar și i-a comunicat că în conformitate cu legea transmite disco-barul ca bun sechestrat altei persoane și ca să nu poată desfășura activitate i-a cerut să-i predea cheile, la ce el i-a spus că sechestrul a fost anulat, însă pînă la urmă nu s-a opus și a transmis disco-barul, la 23.07.2010 executorul judecătoresc xxx a solicitat și a primit de la OCT xxx certificatul cu privire la valoarea bunului imobil din care rezultă valoarea de 159 537 lei, inclusiv și a terenului 2795 lei, la 26.07.2010 executorul xxx a aplicat repetat sechestrul pe disco-barul „xxx”, a depus cerere la oficiul de executare xxx prin care a solicitat numirea unui specialist în domeniu în scopul evaluării disco-barului sechestrat, care a fost neglijată, la 30.07.2010 a depus în judecată cerere privind contestarea

sechestrului din 26.07.2010, care a fost respinsă prin hotărîrea din 19.08.2010, la 06.09.2010 executorul judecătoresc xxx a emis încheierea cu privire la organizarea licitației pentru vînzarea disco-barului, în ziarul local „Cuvîntul” din 27.08.2010 a fost publicat anunțul privind organizarea licitației din 10.09.2010 de vînzare a disco-barului, organizată de OE xxx, au depus cereri de participare xxx și xxx, care nu corespund cerințelor stabilite de codul de executare, în cereri nu este indicat prețul propus și alte date, licitația care a avut loc la 10.09.2010, fiind stabilit prețul de vînzare 235000 lei, pînă la organizarea și desfășurarea licitației a comandat la Camera de Comerț și Industrie filiala xxx raportul de evaluare a disco-barului, efectuat la 23.06.2010, care indică că valoarea construcției disco-barului și terenului aferent constituie 1445000 lei, acest raport pînă la aplicarea sechestrului din 26.07.2010 l-a prezentat executorului și șefului oficiului xxx, însă ultimii au refuzat oficial să îl primească, după licitație disco-barul a fost înstrăinat, nu a avut posibilitatea să-și ia din încăperea disco-barului nici marfa, nici mobila, tehnica și alte careva bunuri de preț care îi aparțineau și nu a fost întocmit careva act de predare-primire a disco-barului/f.d.92-97 volumul 3/,

-copia hotărîrii Judecătoriei Telenești din 19.08.2010 pe care este indicat că copia hotărîrii respective a fost primită la data de 20.08.2010 potrivit semnăturii de către xxx/f.d.149-150 volumul 3/.

-materialele conținute în procedura de executare nr.20/3 a Oficiului de Executare xxx, printre care titlul executoriu nr.2-958/09 din 10.11.2009/f.d.1/, încheierea din 17.02.2010 privind primirea documentului executoriu și intentarea procedurii de executare și acordarea termenului de executare benevolă întocmită de executorul judecătoresc xxx/f.d.2/, încheierea din 17.02.2010 privind asigurarea executării documentului executoriu și aplicarea sechestrului pe bunurile debitorului întocmită de executorul judecătoresc xxx/f.d.3/, informația de la ÎS ”Cadastru” privind bunurile imobile pe numele xxx/f.d.4/, procesul-verbal de sechestrul din 09.04.2010/f.d.5/, cererea de contestare a actelor executorului judecătoresc depusă de xxx/f.d.7/, încheierea Judecătoriei Telenești din 16.06.2010/f.d.8/, angajament privind primirea spre păstrare a bunului sechestrat din 21.06.2010/f.d.9/, interpelarea și certificatul cu privire la valoarea bunului imobil din 23.07.2010 eliberat de Agenția Relații Funciare și Cadastru OCT xxx/f.d.11-12/, procesul-verbal de sechestrul din 26.07.2010 întocmit de ex.judecătoresc xxx/f.d.14/, încheieri privind aplicarea sechestrului pe bunurile debitorului din 26.06.2010 și 26.07.2010/f.d.15/, hotărîrea Judecătoriei Telenești din 19.08.2010/f.d.16/, recursul declarat de xx împotriva hotărîrii Judecătoriei Telenești din 19.08.2010/f.d.20/, încheierea și informație din 07.09.2010 privind petrecerea licitației întocmită de executorul judecătoresc xxx/f.d.22-23/, cererile în original nr.1056 și nr.1055 din 07.09.2010 depuse de xxx și xxx privind participarea la licitația din 10.09.2010/f.d.25, 26, 32/, ziarul raional „Cuvîntul” cu nr.32(735) din 27.08.2010 în original cu anunțul de petrecere a licitației cu strigare de vînzare a bunului disco-barului „xx”/f.d.30/, informație anunț a Oficiului de Executare xx privind petrecerea licitației cu strigare la 10.09.2010 a bunului ce aparține debitorului xx, disco-barul „xxx”/f.d.34/, proces-verbal la licitație din 10.09.2010/f.d.35/, proces-verbal de transmitere a lotului în proprietate adjudecătorului întocmit de executorul judecătoresc xx la 16.09.2010 ora 11.05/f.d.38/, încheierea din 16.09.2010 privind distribuirea sumei de 235000 lei realizate prin executare silită/f.d.39/, copia hotărîrii Judecătoriei Telenești din 01.10.2010 prin care s-a respins cererea lui xxx împotriva OE xxx privind contestarea rezultatelor petrecerii licitației din 10.09.2010/f.d.40/, copia scrisorii privind expedierea copiei hotărîrii în adresa xxx/f.d.41/, copia cererii depuse de xxx din 11.10.2010 privind eliberarea copiei hotărîrii judecătorești din 01.10.2010/f.d.42/, recursul declarat de xxx la 27.10.2010, împotriva hotărîrii Judecătoriei Telenești din 01.10.2010/f.d.43/, încheierea din 05.11.2010 privind suspendarea executării documentului executoriu din 10.11.2009/f.d.44/.

Colegiul penal în urma cercetării și evaluării probelor pe caz, conchide că soluția instanței de fond privind reîncadrarea acțiunilor lui xxx din baza art.328 al.3 lit.d CP RM în baza art.328 al.1 CP RM este una eronată și neîntemeiată, totodată că xx necesită achitată în comiterea infracțiunii incriminate prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM din motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii incriminate, în legătură cu ce apelul declarat de inculpata xxx se admite, cu casarea sentinței instanței de fond de condamnare a inculpatei.

La adoptarea soluției Colegiul penal operează cu prevederile art.14 al.1 CP RM, potrivit căruia se indică, că infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvîrșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

Instanța de apel ține cont și de prevederile art.15 al.1 CP RM, potrivit căruia se reglementează, că gradul prejudiciabil al infracțiunii se determină conform semnelor ce caracterizează elementele infracțiunii: obiectul, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă.

Colegiul penal menționează și prevederile art.52 al.1 și al.2, care stabilesc, că se consideră componentă a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă, totodată componenta infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Colegiul penal se bazează la adoptarea soluției și pe prevederile art.14.7 din Hotărîrea Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12.12.2005 “Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, potrivit căruia se explică, că în sensul cerințelor art.414 CPP, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sînt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvîrșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 CPP.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sînt: dacă fapta

întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei.

Colegiul penal consideră că învinuirea adusă inculpatei în baza art.328 al.3 lit.d CP RM se bazează pe presupuneri, deoarece acuzarea a presupus numai că xxx a comis depășirea atribuțiilor de serviciu cu cauzarea de daune considerabile intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni soldate cu urmări grave, totodată acuzarea nu a probat prin probe pertinente, concludente și utile comiterea faptelor incriminate de către xxx.

Colegiul penal reține, că prin ordonanța procurorului din 24.02.2012 xxx a fost pusă sub învinuire în faptul, că fiind numită prin ordinul Directorului Departamentului de Executare al Ministerului Justiției nr.100 din 03 octombrie 2008, în baza contractului individual de muncă în serviciul public nr.150 din 03 octombrie 2008, în funcția de executor judecătoresc superior în secția de executare a hotărîrilor cu caracter civil și administrativ a Oficiului de Executare xxx, fiind la momentul comiterii infracțiunii o persoană cu funcție de răspundere, căreia într-o instituție de stat i-au fost acordate permanent, prin numire, drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice și a acțiunilor administrative de dispoziție, avînd, în conformitate cu fișa postului responsabilitatea exercitării atribuțiilor conform legislației în vigoare, a comis infracțiunea prevăzută la art.328 alin.(3) lit.d) Cod Penal, adică depășirea atribuțiilor de serviciu cu cauzarea de daune considerabile intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni soldate cu urmări grave, în următoarele circumstanțe.

Anume aceste mențiuni, invocate în ordonanța de învinuire adusă lui xxx, instanța de fond nu le-a indicat în fapta descrisă considerată ca fiind dovedită în acțiunile inculpatei xxx, deși a constatat vinovăția ultimei în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.1 CP RM.

La fel xxx este învinuită, că deținînd funcția de executor judecătoresc, a intentat procedura de executare a documentului executoriu - Hotărîrea Judecătorei Telenești nr.2-958/09 din 10.11.2009 privind încasarea datoriei de la cet.xxx în sumă de 14139 euro în folosul lui xxx.

La executarea documentului executoriu nr.2-958/09 xxx a încălcat prevederile art.86 Cod de Executare (în redacția anului 2005), care stabilește imperativ consecutivitatea urmării bunurilor debitorului, luînd decizia de a aplica sechestrul pe bunul-imobil disco-barul „xxx” situat în s.xxx, r-l xxx.

Tot ea, la 09.04.2010 a întocmit încheierea și procesul-verbal prin care a aplicat sechestrul pe imobilul cu suprafața de 452 m2 amplasat în s.xx, r-l xxx, ce-i aparținea cu drept de proprietate cet.xxx.

Urmare a contestării depuse de către ultimul la Judecătoria Telenești, prin încheierea nr.25-96/10 din 16.06.2010 a fost anulat procesul verbal din 09.04.2010 privind aplicarea sechestrului pe imobilul dat.

Necătiînd la acest fapt, xxx, fiind o persoană cu funcție de răspundere, contrar prevederilor art.116 alin.(1) Cod de Executare (în redacția anului 2005), care stabilește regulile de păstrare a bunurilor sechestrate, neluînd în considerație faptul, că prin încheierea nr.25-96/10 din 16.06.2010 a fost anulat procesul verbal din 09.04.2010 privind aplicarea sechestrului pe imobilul dat, la 21.06.2010 întocmește un act de “Angajament” privind primirea spre păstrare a bunului sechestrat, prin care cet.xxx a.n.xxx domiciliat în s.xxx, r-l xxx, a fost desemnat responsabil de păstrarea imobilului și i-a fost transmisă cheia de la intrare.

În continuarea acțiunilor sale infracționale xxx, contrar prevederilor art.113) Cod de executare (în redacția anului 2005) care stipulează, că evaluarea bunurilor supuse sechestrului se efectuează de către executorul judecătoresc la prețurile medii de piață în localitatea respectivă la 26.07.2010 în mod repetat aplică sechestrul pe disco-barul “xx” indicînd în procesul verbal de sechestrul prețului bunului sechestrat de 159537 lei MDA.

De asemenea, xxx, contrar prevederilor art.113 alin.(2) Cod de Executare (în redacția anului 2005) care prevede că, dacă evaluarea bunurilor este dificilă ori debitorul sau creditorul nu este de acord cu valoarea bunului determinată de executorul judecătoresc, acesta din urmă va antrena la evaluare un specialist în domeniu, nu a dat o apreciere raportului de evaluare nr.0277207 din 23 iunie 2010, întocmit de Camera de Comerț și Industrie Filiala xxxRepublica Moldova și prezentat executorului judecătoresc de către debitor, potrivit căruia prețul bunului sechestrat și anume a disco-barului “xxx” cu suprafața de 452 m2 constituia, la momentul evaluării, 1445 000 lei MDA.

xxx nu a ținut cont de faptul că, xxx și-a manifestat dezacordul cu prețul stabilit menționînd acest fapt în lămurirea din 16.06.2010 dată primei.

Urmare a aplicării sechestrului, la 30.07.2010 cet.xxx a depus în instanța de judecată o cerere de contestare împotriva actelor executorului judecătoresc xx din 26.07.2010, la 19.08.2010 cererea în cauză fiind respinsă prin încheierea instanței.

Cu hotărîrea dată cet.xxx a făcut cunoștință la 10.09.2010 atacînd-o cu recurs la Curtea de Apel Bălți la 17.09.2010.

xxx, contrar prevederilor art.122 alin.(2) Cod de executare (în redacția anului 2005) care stabilește că, „în

cazul în care actele executorului judecătoresc au fost contestate, vânzarea bunului sechestrat se suspendă pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătorești”, precum și contrar prevederilor art.362 alin.(1) Cod de procedură civilă care stabilește, că termenul de declarare a apelului este de 20 de zile de la data comunicării hotărîrii motivate și prevederilor art.363 Cod de procedură civilă care stabilește că, termenul de apel suspendă executarea hotărîrii pronunțate în prima instanță, fără a lua în considerație faptul, că hotărîrea instanței de judecată din 19.08.2011 nu a intrat încă în vigoare, la 27.08.2010 a înaintat spre publicare în ziarul local “Cuvîntul” nr.32 anunțul privind desfășurarea licitației publice cu strigare pentru 10.09.2010 ora 10.00, la care urma să fie expus spre vânzare bunul sechestrat și anume disco-barul “xxx” cu suprafața de 452 m2 la prețului inițial de vânzare de 159537 lei.

Tot ea, la 06.09.2010 a emis încheierea privind organizarea licitației, prin care a fixat desfășurarea licitației pentru vânzarea bunului disco-barul “xxx” cu suprafața de 452 m2, pentru data de 10.09.2010 orele 10.00 în sediul oficiului de executare xxx, cu toate că hotărîrea instanței de judecată devenise definitivă.

La urmărirea bunurilor debitorului xxx nu a ținut cont de prevederile art.92 alin.(1) Cod de Executare (în redacția anului 2005) care stipulează, că “urmărirea bunurilor comune se admite dacă bunurile personale ale debitorului nu sînt suficiente pentru satisfacerea creanțelor” și prevederile art.92 alin.(4) Cod de Executare (în redacția anului 2005) care reglementează, că bunurile comune indivizibile pot fi înstrăinate cu acordul tuturor coproprietarilor și astfel, neluînd în considerație faptul că disco-barul „xxx” reprezenta o proprietate comună în devălmășie a debitorului și a soției acestuia a înaintat spre licitație bunul imobil dat.

Urmare a petrecerii licitației bunul a fost adjudecat ofertantului xxx, care a propus cel mai mare preț și anume 235 mii lei MDA.

În rezultatul faptelor ilicite ale executorului judecătoresc xxx debitorului xx i-a fost cauzat un prejudiciu în proporții deosebit de mari echivalent a 1445000 lei MDA.

În așa mod executorul judecătoresc xxx a fost pusă sub învinuire că a depășit limitele atribuțiilor stabilite prin lege, săvîrșind infracțiunea prevăzută la art.328 alin.(3) lit.d) Cod Penal, adică depășirea atribuțiilor de serviciu cu cauzarea de daune considerabile intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni soldate cu urmări grave.

În urma verificării și aprecierii probelor administrate Colegiul penal constată că în cadrul judecării cauzei nu au fost aduse probe veridice incontestabile care ar demonstra în acțiunile inculpatei xxx existența faptei infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(3) lit.d) CP RM după cum a fost adusă învinuirea, existînd dubii rezonabile în ceea ce privește vinovăția inculpatei xxx în faptele incriminate.

Colegiul penal ține să indice și faptul, că deși legislatorul a prevăzut răspunderea potrivit art.328 CP RM pentru săvîrșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, totodată lui xxx în ordonanța de învinuire nici nu i-a fost adusă învinuire anume în depășirea în mod vădit a limitelor atribuțiilor sale, moment care urma a fi redat în învinuirea adusă inculpatei.

Colegiul penal ține să indice și faptul, că instanța de fond, contrar faptului că acuzația nu a adus învinuire lui xxx în depășirea în mod vădit a limitelor atribuțiilor sale, a condamnat inculpata cu depășirea limitelor învinuirii aduse, cu indicarea în motivare, că inculpata xxx se face vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.1 CP RM după semnele: săvîrșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni ce depășesc vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

Colegiul penal se conduce de prevederile art.24 al.2 CPP RM, potrivit căruia se reglementează, că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Conform art.27 al.2 CPP RM, nici o probă nu are putere probantă dinainte stabilită.

Colegiul penal menționează și prevederile art.14.5 al Hotărîrii Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12.12.2005 “Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, potrivit căreia se explică, că în conformitate cu principiul contradictorialității în procesul penal, reglementat de art.24 Cod de procedură penală, urmărirea penală, apărarea și judecarea cauzei sînt separate și se efectuează de diferite organe și persoane.

Instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În conformitate cu prevederile art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărîrea Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e

obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Conform prevederilor art.14 pct.3 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice "Orice persoană acuzată de comiterea unei infracțiuni penale are dreptul, în condiții de deplină egalitate, la cel puțin următoarele garanții: a) să fie informată în cel mai scurt termen, într-o limbă pe care o înțelege și în mod detaliat, despre natura și motivele acuzației ce i se aduce".

Conform art.6 & 3 lit.a al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale orice acuzat are, în special, dreptul: a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa.

Potrivit art.66 al.2 p.1 CPP RM, învinuitul, inculpatul, conform prevederilor prezentului cod, are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit.

Normele enunțate confirmă incontestabil faptul că, într-o societate democratică, în cadrul unui proces echitabil are o importanță deosebită reglementarea dreptului persoanei de a cunoaște natura și motivele acuzației ce îi sunt aduse și, în acest sens, a dreptului la apărare. Realizarea acestor drepturi se manifestă prin asigurarea unor garanții pentru o persoană învinuită de comiterea unei fapte penale, acestea cuprinzând în sine totalitatea drepturilor și regulilor procesuale ce oferă persoanei posibilitatea de a se apăra și de a contesta învinuirile ce i se aduc.

Astfel, ținând cont de prevederile tratatelor internaționale și jurisprudența relevantă a CEDO, în conținutul dreptului la apărare intră *dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauzele acuzației*, aceasta fiind o condiție esențială a unui proces echitabil, care reiese din dreptul celui acuzat de a-și pregăti apărarea. Realizarea garanției cere o informare detaliată, fără a impune o formă specifică a modului în care acuzatul are să fie informat (chiar forma verbală este compatibilă cu dispozițiile internaționale).

Garanția de a fi informat asupra naturii și motivelor acuzației se realizează prin informare detaliată, ea fiind aplicabilă și în cazul modificării acuzației sau în caz de schimbare a încadrării juridice a faptelor.

Prin urmare, inculpatului nu i se poate incrimina nimic mai mult decât ceea ce se conține în actele procedurale de bază, prin care se exercită funcția de acuzare în procesul penal: ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul.

Faptul că inculpatei xxx i-a fost adusă o învinuire incompletă în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM, adică este dubioasă, la părerea Colegiului penal, i-a afectat dreptul de a ști pentru ce faptă este învinuită, adică dreptul la apărare.

În conformitate cu jurisprudența CEDO, instanțele de judecată sunt obligate să demonstreze circumstanțele ce țin de vinovăția inculpatului cu adoptarea unor soluții motivate, or, lipsa acestora atestă o încălcare a dreptului la un proces echitabil, CEDO reiterând în sensul dat, că în cazul în care instanțele judecătorești naționale se abțin de a da răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera ca o încălcare a dreptului la un proces echitabil.

Ținând cont de faptul că instanța judecătorească nu exprimă alte interese decât interesele legii și nu este în drept să completeze învinuirea adusă cu circumstanțe care ar justifica-o și ar agrava situația inculpaților, totodată concluziile despre vinovăția persoanei nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile se interpretează doar în favoarea inculpaților, Colegiul penal constată necesitatea achitării inculpatei xxx în baza art.328 al.3 lit.d CP RM deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În sensul respectiv Colegiul penal se conduce de prevederile art.390 al.1 p.1 CPP RM, potrivit căruia se reglementează, că sentința de achitare se adoptă dacă: 1) nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Colegiul penal în urma celor constatate și cercetării probelor conchide, că totalitatea probelor administrate și cercetate de către instanța de apel, nicidecum nu confirmă temeinicia învinuirii aduse inculpatei, nefiind prezente pe cauză suficiente probe pertinente, concludente și utile, care pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare potrivit acuzării aduse inculpatei, iar concluzia instanței de fond privind recalificarea faptelor inculpatei din baza art.328 al.3 lit.d CP RM în baza art.328 al.1 CP RM sub formă de depășirea atribuțiilor de serviciu este una absolut eronată și nu se racordă la probele administrate atât în ședința instanței de fond, cât și în ședința instanței de apel.

La adoptarea soluției Colegiul penal ține să indice prevederile art.86 Cod de Executare a RM în redacția în vigoare la data comiterii infracțiunii incriminate, potrivit căruia se indică, că bunurile debitorului pot fi urmărite în următoarea consecutivitate:

- a) în primul rând, mijloacele bănești în valută națională sau în valută străină în numerar sau de pe conturile bancare;
- b) în al doilea rând, bunurile care nu participă nemijlocit în procesul de producție: valorile mobiliare, automobilele;
- c) în al treilea rând, produsele finite (marfa), precum și alte bunuri materiale care nu participă nemijlocit în procesul de producție și nu sînt destinate utilizării nemijlocite în producție;

d) în al patrulea rând, bunurile imobile, precum și materia primă, materialele, mașinile, uneltele, utilajele, instalațiile, echipamentele și alte mijloace fixe, destinate utilizării nemijlocite în producție;

e) în al cincilea rând, alte bunuri, inclusiv cele predate altor persoane.

Deși acuzarea a adus învinuire lui xxx în încălcarea prevederilor art.86 CE RM, în sensul invocat de acuzare depășirea atribuțiilor de serviciu în calitatea de executor judecătoresc de către xxx nu s-a stabilit.

Astfel din probele cercetate rezultă, că xxx în calitate de executor judecătoresc, a primit spre executare și a intentat la 17.02.2010 procedura de executare a documentului executoriu - hotărârea Judecătorei Telenești nr.2-958/09 din 10.11.2009 privind încasarea datoriei de la cet.xxx a sumei de 14139 euro în folosul lui xxx.

Prin încheierea din 17.02.2010 a fost propus debitorului xxx ca în termen de 15 zile să execute benevol cerințele documentului executoriu privind achitarea datoriei, cu depunerea mijloacelor bănești la contul depozitar al oficiului de executare xxx sau la contul creditorului.

Prin aceeași încheiere xxx a fost înștiințat, că în caz de neexecutare a cerințelor documentului executoriu în termenul stabilit, executarea va fi efectuată în mod silit prin urmărirea mijloacelor bănești și a bunurilor debitorului, debitorul fiind obligat să declare executorului judecătoresc bunurile sale, inclusiv cele aflate în proprietate comună pe cote părți, în devălmășie, precum și toate veniturile sale.

Copia încheierii din 17.02.2010 a fost primită de xxx la data de 24.02.2010.

Faptul că se invocă că executorul judecătoresc a încălcat urmărirea bunurilor în consecutivitate nu poate fi reținut, deoarece alte bunuri pentru urmărire nu existau, fapt ce rezultă și din lămurirea lui xxx, în sensul dat acuzarea nu a adus probe că xxx a dispus de alte bunuri pentru a fi urmărite, astfel nu se poate de afirmat că executorul judecătoresc nu a respectat prevederile articolului dat.

Totodată, în vederea executării documentului executoriu, la 09.04.2010 executorul judecătoresc xxx a întocmit încheierea și procesul-verbal prin care a aplicat sechestrul pe imobilul disco-barul „xxx” cu suprafața de 452 m2 amplasat în satul xxx raionul xxx, ce-i aparținea cu drept de proprietate cet.xxx.

Ca urmare a contestării depuse de către xxx la Judecătoria Telenești, prin încheierea nr.25-96/10 din 16.06.2010 a fost anulat procesul verbal din 09.04.2010 privind aplicarea sechestrului pe imobilul dat.

Faptul că xxx la 21.06.2010 a întocmit “Angajament” privind primirea spre păstrare a bunului sechestrat și a fost desemnat responsabil de păstrarea imobilului și i-a fost transmisă cheia de la intrare lui xxx a.n.xxx domiciliat în satul xx raionul xxx, se încadrează în normele prevăzute de lege, și anume prevederile art.116 Cod de Executare a RM, de fapt prin aceste acțiuni nefiind încălcate prevederile legale.

Astfel potrivit prevederilor art.116 al.1 Cod de Executare a RM în redacția anului 2005 se reglementează, că cu consimțământul creditorului, bunurile sechestrate se transmit în păstrare, contra semnătură, debitorului sau membrilor adulți ai familiei acestuia.

Prevederile art.116 al.2 Cod de Executare în redacția anului 2005 indică, că în cazul în care creditorul nu este de acord cu transmiterea bunurilor sechestrate debitorului sau creditorul refuză să preia în păstrare bunurile, cu acordul părților se numește un administrator sau bunurile se transmit în păstrare în baza contractului de depozit.

Totodată potrivit art.116 al.3 Cod de Executare se indică, că în cazul în care părțile nu ajung la un acord, administratorul se desemnează de către executorul judecătoresc.

Faptul că xxx a transmis la păstrare construcția disco-barul lui xxx nici de cum nu poate fi considerat ca depășire a atribuțiilor executorului judecătoresc, deoarece acțiunile lui xxx în sensul dat se încadrează în limitele atribuțiilor ce le avea, executorul fiind în drept să desemneze un administrator al bunurilor.

Colegiul penal ține să menționeze și faptul, că anume xxx în cererea de contestare a acțiunilor executorului judecătoresc din 09.04.2010 a indicat despre faptul că în urma sechestrului aplicat la 09.04.2010 nu a fost desemnată persoana responsabilă de păstrarea bunului sechestrat.

Colegiul penal ține să indice și faptul, că deși inculpatei i se incriminează că în continuarea acțiunilor sale, xxx, contrar prevederilor art.113) Cod de executare (în redacția anului 2005) care stipulează, că evaluarea bunurilor supuse sechestrului se efectuează de către executorul judecătoresc la prețurile medii de piață în localitatea respectivă, la 26.07.2010 în mod repetat aplică sechestrul pe disco-barul “xxx” indicând în procesul verbal de sechestrul prețul bunului sechestrat de 159537 lei MDA. De asemenea, xxx, contrar prevederilor art.113 alin.(2) Cod de Executare (în redacția anului 2005) care prevede că, dacă evaluarea bunurilor este dificilă ori debitorul sau creditorul nu este de acord cu valoarea bunului determinată de executorul judecătoresc, acesta din urmă va antrena la evaluare un specialist în domeniu, nu a dat o apreciere raportului de evaluare nr.0277207 din 23 iunie 2010, întocmit de Camera de Comerț și Industrie Filiala xxx Republica Moldova și prezentat executorului judecătoresc de către debitor, potrivit căruia prețul bunului sechestrat și anume a disco-barului “xxx” cu suprafața de 452 m2 constituia, la momentul evaluării, 1445000 lei MDA, că xxx nu a ținut cont de faptul că xxx și-a manifestat dezacordul cu prețul stabilit.

Astfel, din probele cercetate, și anume materialele procedurii de executare în original, rezultă, că la cererea creditorului xxx, a fost prezentat certificat de OCT xxx cu privire la valoarea bunului imobil din 23.07.2010, potrivit căruia bunul imobil înregistrat după xxx din s.xxx raionul xxx a fost evaluat la suma de 159537 lei.

Colegiul penal în sensul dat ține să motiveze, că de către executor au fost respectate prevederile legale, fiind antrenat anume specialist în domeniu, în sensul dat evaluarea oferită de OCT xxx nu a fost de fapt contestată și este în vigoare, temei de a considera că xxx în sensul invocat a acționat contrar legii nefiind stabilit.

Invocarea de către acuzare că xxx nu a dat o apreciere raportului de evaluare nr.0277207 din 23 iunie 2010, întocmit de Camera de Comerț și Industrie Filiala xxx Republica Moldova și prezentat executorului judecătoresc de către debitor, potrivit căruia prețul bunului sechestrat și anume a disco-barului "xxx" cu suprafața de 452 m2 constituia, la momentul evaluării, 1445000 lei MDA și că xxx nu a ținut cont de faptul că xxx și-a manifestat dezacordul cu prețul stabilit nu poate fi reținut ca fondat, deoarece bunul a fost evaluat de OCT xxx, mai ales că bunul în litigiu anume că se află în orașul xxx, iar raportul prezentat de xxx este întocmit de filiala xxx a Camerei de Comerț și Industrie.

Colegiul penal ține să menționeze și faptul, că potrivit raportului de evaluare din 23.07.2010 efectuat de către Camera de Comerț și Industrie xxx se indică că valoarea de piață a construcției comerciale anume cu terenul aferent cu numărul cadastral 8950203082, amplasat în raionul xxx satul xxx, la data de 23.06.2010 constituie 1445000 lei, iar obiect al sechestrului aplicat de executor a fost construcția comercială disco-barului "xxx" cu suprafața de 452 m2 cu numărul cadastral 8950203082.01, de fapt terenul de pământ nefiind obiect al urmăririi silite în procedura aflată la executare la executorul judecătoresc xxx, precum și nici nu a fost expus la licitație terenul de pământ.

Colegiul penal ține să menționeze și faptul, că de fapt în procedura de executare, cercetată în original în ședința instanței de apel, nici nu este prezentă o cerere a lui xxx de dezacord cu valoarea bunului imobil în litigiu stabilit prin certificatul de evaluare din 23.07.2010.

Ținând cont de aceste împrejurări, Colegiul penal ține să indice că acțiunile executorului judecătoresc xx de întocmire a procesului-verbal de sechestru a bunului imobil în litigiu din 26.07.2010 se încadrează în prevederile legale, executorul de fapt a acționat în vederea executării unei hotărâri irevocabile.

Mai mult, prin hotărârea Judecătoriei Telenești din 19.08.2010, a fost respinsă contestația lui xxx împotriva procesului-verbal de sechestru din 26.07.2010.

Colegiul penal consideră că nu poate fi imputată ca depășire a atribuțiilor sale de executor judecătoresc nici faptul că xxx la 27.08.2010 a înaintat spre publicare anunț privind petrecerea licitației publice cu strigare pentru vânzarea bunului imobil, deoarece la acel moment nu era atacată hotărârea judecătorească și licitația a fost numită pentru data de 10.09.2010, când de fapt nici nu era atacată încheierea instanței de judecată din 19.08.2010.

Mai mult, deși la materialele cauzei este prezentă copia hotărârii din 19.08.2010, cu mențiunea că xxx a primit copia hotărârii pe 3 file la 20.08.2010 /f.d.149-150 volumul 3/, hotărârea Judecătoriei Telenești din 19.08.2010 a fost atacată de xxx doar la 17.09.2010, după ce a fost petrecută licitația din 10.09.2010, în atare situație nu se poate de reținut că xxx a depășit atribuțiile sale de executor, deoarece în prezența hotărârii Judecătoriei Telenești din 19.08.2010, xx, din moment ce nu a fost anunțată de xxx că dorește să atace hotărârea respectivă, nu avea de unde să cunoască că hotărârea va fi atacată mult mai târziu.

Cît privește invocarea încălcării prevederilor art.122 al.2 Cod de Executare privind suspendarea vânzării bunului sechestrat în cazul contestării actelor executorului judecătoresc, precum și art.402-403 Cod Procedură Civilă RM privind efectul suspensiv al recursului, Colegiul penal ține să motiveze, că de fapt, la data de 10.09.2010, când a fost petrecută licitația cu vânzare a disco-barului în litigiu, despre ce a fost informat xxx, hotărârea Judecătoriei Telenești din 19.08.2010 nu era atacată de xxx, astfel nu se poate de invocat încălcarea prevederilor enunțate, de fapt recurs la acel moment nefiind depus, astfel nu intervenise careva efect suspensiv și xxx nu putea să prevadă că xxx va ataca hotărârea respectivă la 17.09.2010, după petrecerea licitației.

Codul de Executare a RM în redacția legii din 2005 prescria pentru inițierea măsurilor de valorificare a bunurilor sechestrate condițiile ce constau în expirarea termenului de executare benevolă a documentului executoriu, fapt ce a fost realizat în cazul dat concret, precum și în necontestarea în termen a actului de sechestru, iar la data petrecerii licitației hotărârea instanței de judecată din 19.08.2010 de respingere a contestației lui xx nu era contestată.

Mai mult, potrivit prevederilor art.122 al.1 Cod de Executare a RM în redacția din 2005 se reglementa, că dacă debitorul nu a executat benevol documentul executoriu și dacă actele de aplicare a sechestrului asupra bunurilor nu au fost contestate în termenul prevăzut în art.114 din prezentul cod, executorul judecătoresc este obligat, în cel mult 10 zile, să inițieze procedura de vânzare a bunurilor sechestrare, astfel xxx, în situația când xxx nu a atacat încheierea instanței de judecată din 19.08.2010, era obligată să execute în continuare hotărârea instanței de judecată, prin vânzarea bunurilor puse sub sechestru.

Colegiul penal ține să indice și faptul, că în însăși învinuirea completată este indicat de acuzator, că hotărârea din 19.08.2010 de respingere a contestației lui xxx la data de 10.09.2010 devenise definitivă.

Situația că ca urmare a atacării de xxx la 17.09.2010 a hotărârii Judecătorei Telenești din 19.08.2010, după petrecerea licitației din 10.09.2010, prin decizia Colegiului civil al Curții de Apel Bălți din 30.09.2010 a fost casată încheierea Judecătorei Telenești din 19.08.2010, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de fond, precum și că prin hotărârea Judecătorei Telenești din 13.04.2011, după restituirea pricinii la rejudecare, a fost admisă cererea lui xxx, cu anularea procesului-verbal de sechestru din 26.07.2010, nu pot fi luat în considerație și imputate inculpatei ca depășire a atribuțiilor de serviciu, deoarece la momentul petrecerii licitației din 10.09.2010 xxx nici nu atacase hotărârea instanței de fond și în atare situație xxx nu și-a depășit atribuțiile sale de executor judecătoresc.

Colegiul penal ține să indice și faptul, că potrivit Codului de Executare în vigoare la momentul comiterii faptelor incriminate, temei de suspendare obligatorie anume de către executorul judecătoresc a procedurii de executare nu era prevăzut, condițiile art.73 CE RM prevedeau doar obligația șefului oficiului de executare de a suspenda executarea documentului executoriu în cazurile prevăzute de lege, printre care motivul enunțat de acuzare nu se regăsește.

Potrivit art.74 al.1 lit.d CE RM se indică dreptul instanței de judecată de a suspenda executarea documentului executoriu, la cererea executorului judecătoresc, a participanților la procedura de executare, sau din oficiu în cazul depunerii cererii împotriva actelor executorului judecătoresc, moment care nu a fost realizat de debitorul xxx.

Mai mult, hotărârea judecătorească din 19.08.2010 de fapt nu era atacată și executorul judecătoresc nu cunoștea la data petrecerii licitației 10.09.2010 că xxx va ataca hotărârea respectivă, astfel nu se poate considera că xxx în cazul dat a acționat cu depășirea atribuțiilor sale de serviciu.

Colegiul penal ține să motiveze și faptul, că acuzarea adusă că xxx nu a ținut cont de prevederile art.92 al.1 Cod de Executare și a art.92 al.4 Cod de Executare la fel nu s-a stabilit, în sensul dat nu s-a constatat depășirea atribuțiilor din partea inculpatei, nefiind stabilit că ultima a acționat contrar prevederilor enunțate.

Mai mult, deși se invocă lipsa acordului coproprietarului bunului imobil, în sensul dat nu sunt prezentate dovezi, lipsind în sensul dat careva obiecții din partea coproprietarului bunului imobil, după cum s-a invocat de acuzare.

Invocarea de către acuzare că în rezultatul acțiunilor lui xxx lui xxx i s-a cauzat prejudiciu în proporții deosebit de mare în sumă de 1787580 lei nu s-a demonstrat, mai ales că de fapt de executor s-au luat măsuri în vederea executării unei hotărâri irevocabile, unde xxx avînd calitatea de debitor în procedura de executare a titlului de executare respectiv nu a executat benevol hotărârea de încasare a datoriei, de fapt nefiind stabilită fapta sub formă de depășirea atribuțiilor de serviciu de către executorul judecătoresc, cu cauzarea daunei considerabile intereselor ocrotite de lege a persoanei fizice, soldată cu urmări grave.

Colegiul penal operează și cu prevederile art.25 al.1 Cod de Executare în redacția anului 2005, potrivit căruia se reglementa, că executorul judecătoresc este obligat să întreprindă toate măsurile prevăzute de lege pentru executarea operativă a documentelor executorii și să explice participanților la procesul de executare drepturile și obligațiile lor.

Colegiul penal se conduce și de explicațiile oferite de Comentariul la Codul Penal al RM la art.328 CP RM, potrivit căruia se explică, că latura obiectivă a infracțiunii respective se realizează prin acțiuni care depășesc vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă acestea au cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite prin lege ale persoanelor fizice sau juridice.

La fel se explică că o condiție obligatorie de răspundere penală pentru excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu constă în faptul că trebuie să existe legătura directă între acțiunile făptuitorului, ca persoană cu funcții de răspundere, competențele ei, date prin lege sau printr-un act subordonat legii, și urmările survenite.

Faptul invocat de acuzare că xxx a depășit atribuțiile sale de serviciu la executarea documentului executoriu cu referire la debitorul xxx, cu cauzarea urmărilor grave nu poate susținut, deoarece de fapt xxx, ca executor judecătoresc, a luat măsuri legale spre executarea documentului executoriu, astfel nu poate fi reținut că xxx a fost lipsit de proprietatea sa, deoarece în limitele procedurii de executare a titlului executoriu privind încasarea de la xxx în folosul lui xxx a sumei de 14139 euro, hotărârea instanței de judecată fiind în vigoare din 30.11.2009, executorul judecătoresc era obligat să întreprindă măsuri în vederea executării hotărârii judecătorești irevocabile, inclusiv prin urmărirea bunurilor, prevedere prevăzută de Codul de Executare în vigoare la acel moment, astfel Colegiul penal conchide că abateri de la procedurile legale din partea executorului judecătoresc nu s-au stabilit.

Mai mult, creditorul a solicitat executarea silită a hotărârii respective, prezentînd documentul executoriu spre executare în ordinea prevăzută de prevederile Codului de Executare RM în vigoare la acel moment.

În susținerea poziției privind lipsa faptei infracțiunii incriminate în acțiunile lui xxx Colegiul penal ține să indice și motivarea enunțată în decizia Colegiului civil al Curții de Apel Bălți din 26.09.2013 în pricina civilă intentată la cererea lui xxx către xxx, intervenienți accesorii xxx, xxx și biroul executorului judecătoresc xxx cu privire la contestarea actului executorului judecătoresc, și anume anularea procesului-verbal al licitației din 10 septembrie 2010, și anularea rezultatelor licitației din 10 septembrie 2010 petrecute de către Oficiul de Executare xxx privind vânzarea bunului imobil Disco-bar "xxx" cu S=452,3 m.p., situat în s.xxx, r-l xxx.

Prin decizia enunțată din 26.09.2013 a fost casată integral încheierea Judecătorei Sîngerei din 23.07.2013 cu

emiterea unei hotărâri noi, prin care a fost respinsă cererea lui xxx către xxx, intervenienți accesorii xxx, xxx și biroul executorului judecătoresc xxx cu privire la contestarea actului executorului judecătoresc, și anume anularea procesului-verbal al licitației din 10 septembrie 2010, decizia fiind irevocabilă din momentul emiterii.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 23.01.2014 a fost respinsă ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de xxx împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 26.09.2013, totodată prin încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 12.11.2014 a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de revizuire depusă de xxx împotriva încheierii Curții de Apel Bălți din 23.01.2014 în pricina lui xxx către xxx, intervenienți accesorii xxx, xxx și biroul executorului judecătoresc xxx cu privire la contestarea actului executorului judecătoresc.

Astfel în decizia Curții de Apel Bălți din 26.09.2013 privind contestarea actelor executorului judecătoresc se motivează, că prin încheierea Judecătorei Telenești din 27.10.2009 s-a dispus, în vederea asigurării acțiunii lui xxx către xxx privind încasarea datoriei, aplicarea sechestrului pe bunul imobil cu destinație comercială disco-barul "xxx", încheierea dată a fost executată, fiind aplicată interdicția la OCT xxx, ÎS "Cadastru" la data de 26.11.2009.

Conform procesului-verbal din 10.09.2010 OE xxx a vîndut la licitație lui xxx la prețul de 235000 lei bunul imobil disco-barul "xxx".

La data de 23.09.2010 xxx a contestat procesul-verbal nominalizat și rezultatele licitației.

Colegiul civil a considerat că xxx nu a prezentat probe pertinente și concludente în confirmarea ilegalității licitației petrecute la 10.09.2010.

Colegiul civil a menționat la fel, că xxx nu a demonstrat prin probe pertinente și concludente diminuarea prețului bunului determinat de executorul judecătoresc disco-barul "x".

La fel a fost invocat în decizia enunțată, că potrivit raportului de evaluare din 23.07.2010 efectuat de către Camera de Comerț și Industrie xxx, valoarea de piață a construcției comerciale cu teren aferent cu numărul cadastral 8950203082, amplasat în raionul xxx satul xxx, la data de 23.06.2010 constituie 1445000 lei, pe cînd bunul imobil vîndut la licitația din 10.09.2010 este numai construcția comercială cu numărul cadastral 8950203082.01, terenul aferent neînd obiect al urmăririi silite în procedura de executare a titlului executoriu.

Colegiul civil a menționat la fel, că hotărîrea judecătorească corect a fost executată de executorul judecătoresc, care a fost obligat și a acționat corect întru executarea hotărîrii judecătorești irevocabile, care conform art.6 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, constituie o parte integrală a procesului civil respectiv.

În atare situație, ținînd cont și de decizia respectivă, Colegiul penal conchide că nu pot fi considerate acțiunile executorului judecătoresc xxx în vederea executării titlului executoriu pe marginea unei hotărîri irevocabile aflat la executare legal ca depășire a atribuțiilor de serviciu, soldat cu urmări grave, deoarece probele cercetate nu au dus la concluzia că xxx a executat hotărîrea contrar prevederilor legale.

La părerea Colegiului penal, în cadrul judecării cauzei nu s-a constatat existența faptei infracțiunii incriminate în acțiunile inculpatei xxx, motiv pentru care, în temeiul art.390 al.1 p.1 CPP RM se constată nevinovăția penală a lui xxx.

Din motivele indicate Colegiul penal admite apelul declarat de inculpată, inclusiv din alte motive decît cele invocate, cu casarea totală a sentinței instanței de fond, cu pronunțarea unei hotărîri noi, prin care se achită xxx în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM.

Totodată Colegiul penal consideră că nu pot fi susținute afirmațiile inculpatei invocate în apel referitor la necesitatea încetării procesului penal, deoarece susținerile inculpatei sunt cu caracter de declarație în cazul respectiv, temei de încetare a procesului penal din motivul încălcării competenței pe caz nu s-a stabilit, fiind constatat temei de achitare a inculpatei.

Reeșind din aceste considerente Colegiul penal consideră că este irațional să se expună referitor la argumentele aduse în apelul declarat de inculpată în susținerea poziției expuse de încetare a procesului penal pe motivul încălcării competenței, mai ales că inculpata în final a susținut că este nevinovată.

La fel din motivul adoptării soluției de achitare a inculpatei în faptele incriminate, Colegiul penal, în temeiul art.415 al.1 p.1 lit.c CP RM, respinge ca nefondat apelul declarat de procuror în susținerea poziției de condamnare a inculpatei anume în fapta incriminată potrivit art.328 al.2 lit.d CP RM, argumentele aduse în apel fiind contradictorii circumstanțelor constatăte pe caz.

Deși acuzarea susține că vina lui xxx în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM se dovedește prin probele conținute la cauza penală, Colegiul penal conchide că probe concludente și pertinente în probarea faptei imputate inculpatei de depășire a atribuțiilor de serviciu de către acuzatorul de stat nu au fost prezentate și în ședința instanței de apel nu s-a constatat că xxx, în vederea executării documentului executoriu menționat aflat la executare, a acționat cu depășirea atribuțiilor de serviciu, soldată cu urmări grave.

Astfel declarațiile părții vătămate xxx nu pot servi ca dovadă a vinovăției inculpatei, deoarece aceste declarații nu pot fi reținute ca probe certe în dovedirea vinei inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM, deoarece depășirea atribuțiilor acordate de către inculpată nu a fost stabilită, fiind constatată acțiunea conformă cu atribuțiile de serviciu din partea executorului judecătoresc.

Faptul că partea vătămată invocă că a fost deposedat de proprietate nu poate fi reținut, deoarece având calitatea de debitor în cadrul procedurii de executare și având dreptul să execute benevol hotărârea judecătorească, xxx nu a executat benevol hotărârea judecătorească irevocabilă de încasare a datoriei în folosul lui xxx, motiv pentru care s-a purces la executarea silită a hotărârii, totodată executorul judecătoresc avea obligația de a executa hotărârea judecătorească, fiind obligată să ia măsurile prevăzute de lege în vederea executării documentului executoriu, totodată nefiind stabilită acțiunea contrară atribuțiilor de serviciu din partea lui xxx.

Colegiul penal consideră că declarațiile părții vătămate în sensul invocat de acuzare nu pot servi ca probe în acuzarea lui xxx în comiterea pretensei depășiri, ținând cont de circumstanțele nominalizate mai sus, mai ales că din aceste declarații nici nu rezultă că xxx și-a depășit atribuțiile sale, declarațiile nefiind sprijinite prin dovezi veridice.

Deși procurorul a făcut referire la procedura de executare, Colegiul penal ține să menționeze, că de fapt înscrisurile aflate în procedura de executare dezvinovătesc pe xxx, nefiind stabilit că ultima a pus bunul sub sechestru, precum și a supus licitației bunul imobil cu abatere de la procedura legală stabilită, mai ales că la data petrecerii licitației xxx nici nu atacase hotărârea instanței de judecată din 19.08.2010.

Deși despre faptul săvârșirii infracțiunii și prejudiciul adus în urma acțiunilor lui xxx afirmă partea vătămată și procurorul a făcut referire la probele scrise, de fapt prejudiciul adus părții vătămate nu a fost stabilit, nefiind prezentate probe care ar confirma cauzarea pagubelor materiale în proporție deosebit de mare în urma acțiunilor lui xxx, care nu a făcut altceva decât a executat o hotărâre irevocabilă de încasare de la xxx a datoriei în folosul lui xxx, pe care xxx nu a executat-o în termenul stabilit, nefiind stabilit că xxx a întrecut limitele atribuțiilor acordate prin lege.

Colegiul penal consideră, că probele propuse de procuror în sprijinul acuzării, nu confirmă cu certitudine acțiuni care depășesc competența inculpatei, iar faptul că xxx a depus plîngere asupra acțiunilor executorului judecătoresc xxx și a prezentat înscrisuri referitor la punerea sechestrului, la petrecerea licitației nu pot fi reținute ca dovezi a vinovăției inculpatei, mai ales că inițial prin hotărârea instanței de judecată din 19.08.2010 a fost respinsă contestația lui xxx, ultimul primind hotărârea instanței de judecată a atacat-o doar la 17.09.2010, după ce a fost petrecută licitația bunului imobil, în sensul dat acțiunile executorului judecătoresc fiind considerate absolut legale, fapt ce rezultă și din decizia Curții de Apel Bălți din 26.09.2013, care are puterea lucrului judecat.

Nu pot fi luate în considerație nici actele referitor la aplicarea sechestrului și petrecerea licitației a localului din litigiu, a recursului declarat de xxx împotriva hotărârii Judecătorei Telenești din 19.08.2010 înregistrat la 17.09.2010, precum și copia hotărârii Judecătorei Telenești din 13.04.2011 prin care s-a admis cererea lui xxx împotriva creditorului xx privind anularea procesului-verbal de sechestru din 26.07.2010/f.d.118-120 volumul 1/, deoarece la momentul petrecerii licitației din 10.09.2010 xxx nu putea să prevadă că xxx va ataca hotărârea din 19.08.2010, fapt ce a fost făcut de xxx doar la 17.09.2010.

Colegiul penal nu reține ca probe în acuzarea inculpatei nici copia deciziei Colegiului civil al Curții de Apel Bălți din 30.11.2010 prin care s-a admis recursul declarat de xxx și s-a casat hotărârea Judecătorei Telenești din 19.08.2010/f.d.141-142 volumul 1/, copia deciziei Colegiului civil al Curții de Apel Bălți din 01.11.2011 prin care s-a dispus respingerea recursului declarat de xxx, cu menținerea hotărârii Judecătorei Telenești din 13.04.2011 în pricina civilă la cererea depusă de xxx împotriva Biroului de Executare xxx cu privire la contestarea actului executorului/f.d.150-152 volumul 1/, deoarece în situația în care xxx la data de 10.09.2010 nu atacase hotărârea Judecătorei Telenești din 19.08.2010, deși potrivit înscrisului anexat a primit-o la 20.08.2010/f.d.150 volumul 3/, xxx nu avea de unde să cunoască că hotărârea dată va fi atacată, precum și că va fi casată ulterior.

Faptul că xxx a luat măsuri în vederea executării titlului executoriu prin punerea sechestrului pe imobil, precum și ulterior luând măsuri în vederea petrecerii licitației nu pot fi considerate ca acțiuni care întrec în mod vădit limitele atribuțiilor date prin lege, mai ales că aceste acțiuni sunt prevăzute ca acțiuni de executare și ca executor judecătoresc xxx era obligată să execute hotărârea judecătorească.

Certificatul eliberat de ÎS Oficiul Cadastral xxx prin care se confirmă că ultima evaluare a bunului imobil discobarul "xxx" din satul xxx raionul xxx, a fost efectuată la 14.03.2001/f.d.171-172 volumul 1/ se combate în tot cu certificatul cu privire la valoarea bunului imobil din 23.07.2010, eliberat de OCT xxx, aflat în procedura de executare nr.20/3 din 18.02.2010.

Colegiul penal consideră că nu poate aprecia ca probe în acuzarea inculpatei declarațiile părților vătămate și a martorilor indicați de acuzare, precum și probele scrise conținute în materialele cauzei penale, la care s-a referit acuzarea că dovedesc vina inculpatei, deoarece în situația înaintării unei învinuiri imprecise, precum și a stabilirii inexistenței infracțiunii incriminate în acțiunile inculpatei, aceste probe nu constată existența infracțiunii incriminate.

Colegiul penal consideră că referirea acuzării la probele acuzării sunt nefondate și dovedirea învinuirii prin aceste probe nu poate fi considerată temeinică, fiind făcută referire la conținutul acestor probe, dar forța probantă certă în dovedirea crimei prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM a acestor probe nu s-a stabilit, la părerea Colegiului acuzarea adusă inculpatei fiind bazată pe bănuieli care nu și-au găsit confirmare.

Colegiul penal menționează, că cele stabilite referitor la învinuirea adusă inculpatei fără indicarea în învinuire a depășirii în mod vădit a atribuțiilor din partea lui xxx prezintă dubii serioase și pun la îndoială rezonabilă învinuirea adusă inculpatei.

Colegiul penal ține să menționeze și faptul că prezumția de nevinovăție garantată de art.8 CPP RM cuprinde lipsa obligației persoanei să-și dovedească nevinovăția, vinovăția urmînd a fi dovedită de subiectul care invocă prezența vinovăției, și nu invers, fapt ce nu a fost realizat de acuzare.

Colegiul penal consideră că probele cercetate nu indică cert și direct că xxx a comis crima incriminată, iar numai declarațiile părții vătămate care nu se confirmă și nu se coroborează cu alte probe, nu dovedesc vina inculpatei și în lipsa unor probe certe nu sunt suficiente pentru a concluziona vinovăția univocă a inculpatei.

Colegiul penal consideră că sentința de condamnare nu poate fi adoptată numai în baza declarațiilor părții vătămate că a fost prejudiciat, mai ales că probele propuse de acuzare de fapt dezvinovătesc inculpata și sunt în defavoarea acuzării și nu prezintă o stare clară în dovedirea vinei lui xxx în fapta prevăzută de art.328 al.3 lit.d CP RM, după cum a fost adusă învinuirea.

Prin urmare, în lipsa probelor pertinente, concludente și veridice, necoroborării lor în ansamblu, privind săvîrșirea de către inculpată a infracțiunii imputate, îndoielile care nu pot fi înlăturate, necesită a fi interpretate în favoarea acesteia.

Aceste circumstanțe impun instanța de apel să respingă apelul procurorului ca nefondat, argumentele aduse în apel fiind absolut contradictorii situației stabilite de instanța de apel.

Colegiul penal respinge ca fără temei afirmațiile expuse în apel de procuror că în cadrul urmăririi penale, precum și în rezultatul examinării probelor în ședința de judecată s-a stabilit incontestabil că xxx a comis infracțiunea incriminată prevăzută de art.328 al.3 lit.d CP RM sub formă de depășirea atribuțiilor de serviciu cu cauzarea de daune considerabile intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni soldate cu urmări grave, acționînd cu intenție, în rezultatul cărui fapt partea vătămată xxx fiind prejudiciat în cuantumul indicat în acțiunea civilă, care sunt cu caracter de declarație în situația stabilită pe caz, de fapt nefiind stabilită existența infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM.

Nu pot fi reținute nici argumentele aduse că acuzarea apreciază că sintagma "urmări grave" impune interpretarea acesteia în coraport cu prejudiciul cauzat persoanelor fizice sau juridice. În această ordine de idei urmări grave trebuie considerate atît suferințele psihice și fizice care afectează nemijlocit viața și sănătatea persoanei, cît și consecințele materiale care afectează dreptul la proprietate a persoanei, că dreptul la proprietate este un drept fundamental statuat în art.1 Protocolul nr.1 al Convenției Europene cu privire la Drepturile Omului precum și art.46 din Constituția Republicii Moldova, avînd ca bază aceste prevederi în coraport cu prejudiciul cauzat în speță și anume 1787580 lei MDL, acuzarea consideră că prejudiciul invocat de partea vătămată reprezintă o urmare gravă, fapt ce impune calificarea faptelor inculpatei conform art.328 alin.(3) lit.d) Cod Penal, deoarece deși partea vătămată și acuzarea au invocat acest prejudiciu, de fapt nu s-a stabilit prejudicierea părții vătămate în urma acțiunilor incriminate inculpatei.

Mai mult, în lipsa caracterului vădit al depășirii limitelor atribuțiilor acordate prin lege, nici nu poate fi aplicată răspunderea potrivit art.328 CP RM.

Colegiul penal ține să motiveze și faptul, că existența infracțiunii de depășire a atribuțiilor de serviciu presupune stabilirea legăturii de cauzalitate dintre fapta de depășire comisă de persoana cu funcție de răspundere și urmările prejudiciabile.

Faptul că xxx susține că a fost prejudiciat în urma acțiunilor lui xxx nu poate fi luat în considerație în situația stabilită pe caz, deoarece punerea sub sechestru a fost dispusă inițial în ordinea asigurării acțiunii înaintate de xxx, iar procedura de executare a fost întemeiată pe titlul executoriu privind încasarea datoriei la xxx în folosul lui xxx, anume executarea hotărîrii respective a servit ca temei pentru vînzarea bunului proprietate a lui xxx la licitație, acțiuni stabilite ca legale.

Mai mult, invocarea încălcării dreptului la proprietate în cazul respectiv nu poate fi sprijinit, ținînd cont de faptul că xxx de fapt în procedura de executare avea calitatea de debitor, urmînd a executa hotărîrea irevocabilă de încasare a datoriei în sumă de 14139 lei în folosul lui xxx, anume în vederea executării aceste hotărîri și s-au întreprins măsuri prevăzute de Codul de Executare în vigoare la acel moment.

Colegiul penal respinge și argumentele aduse că acuzarea consideră nefondat argumentul instanței precum că procurorul nu a identificat prejudiciul real pricinuit și că acest prejudiciu nu are o expresie patrimonială distinctă, că potrivit raportului de evaluare nr.0277207 din 23.06.2010, a bunului imobil disco-barul „xxx” a fost identificat prețul de piață al imobilului ca fiind 1445000 lei MDA. Totodată, potrivit declarațiilor părții vătămate, precum și a martorului xxx la momentul înstrăinării disco- barului „xxx” în acesta se aflau bunuri personale ale părții vătămate. În acest sens cuantumul prejudiciului invocat de xxx este unul justificat, iar acuzarea a stabilit concret natura și mărimea acestuia, dîndu-i o expresie patrimonială distinctă, ca fiind cu caracter de declarație.

Astfel din raportul de evaluare efectuat Camera de Comerț și Industrie xxx reiese, că a fost evaluată construcția disco-barul „xxx” și terenul de pămînt, pe cînd la licitație a fost înstrăinat disco-barul „xxx”, în sensul

invocat afirmațiile privind prețul de piață al imobilului nu pot fi luate în considerație, deoarece țin și de un teren care nu este obiect de studiu în prezenta cauză penală.

Nu pot fi susținute nici afirmațiile aduse că acuzarea consideră că instanța incorect nu s-a pronunțat asupra acțiunii civile lăsînd-o fără examinare, instanța nu a urmat prevederile art.225 al.1, iar în consecință acest fapt s-a răsfrînt asupra calificării greșite a faptelor inculpatei xxx.

În sensul invocat, deși instanța de fond greșit nu s-a pronunțat referitor la acțiunea civilă existentă pe caz, totodată ținînd cont de faptul că s-a ajuns la concluzia că xxx urmează a fi achitată în crima incriminată, în temeiul art.387 al.2 p.1 CPP RM, Colegiul penal conchide că acțiunea civilă înaintată de xxx privind încasarea sumei de 1787580 lei urmează a fi respinsă că neîntemeiată.

Cît privește argumentele aduse de procuror în apel că aplicînd pedeapsa inculpatei instanța a omis stabilirea pedepsei sub formă de lipsire de dreptul de a ocupa anumite funcții, or potrivit sancțiunii art.328 alin.(1) faptele invocate în dispoziția normei se pedepsesc cu amendă în mărime de la 150 la 400 unități convenționale sau cu închisoare de pînă la 3 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani, că pedeapsa stabilită de instanță nu este în măsură să asigure scopurile instituției pedepsei penale, că inculpata nu a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii, deci nu conștientizează caracterul prejudiciabil al faptelor sale, că instanța a aplicat pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea art.328 alin.(1), că pedeapsa stabilită este prea blîndă, Colegiul penal consideră că în situația achitării inculpatei aceste argumente nu pot fi admise.

La fel Colegiul penal consideră că acuzarea nu a prezentat probe, care ar demonstra existența faptei infracțiunii incriminate inculpatei, prin urmare, solicitarea procurorului din apel de casare a hotărîrii instanței de fond cu pronunțarea unei noi hotărîri de condamnare a inculpatei în baza art.328 al.3 lit.d CP RM nu poate fi reținută și se respinge.

Conducîndu-se de art.415 al.1 p.1 lit.c, art.415 al.1 p.2, 390 al.1 p.1 CPP RM, Colegiul penal al Curții de Apel Bălți

DECIDE:

Respinge ca nefondat apelul declarat de procurorul în Procuratura Anticorupție Iachimovschi Octavian împotriva sentinței Judecătorei Telenești din 09.01.2013.

Admite apelul declarat de inculpata xxx împotriva sentinței Judecătorei Telenești din 09.01.2013, sentință care se casează total, inclusiv din alte motive decît cele invocate, cu pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează.

Se achită xxx învinuită în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.328 al.3 lit.d CP RM, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Se respinge acțiunea civilă înaintată de xxx în temeiul art.387 al.2 lit.1 CPP RM.

Se restituie corpurile delictive după cum urmează: dosarul de executare nr.20/3 din 18.02.2010 se restituie executorului judecătoresc xxx; raportul de evaluare nr.0277207 din 23.06.2010 a bunului imobil disco-barul „xxx” se restituie părții vătămate xxx; registrul de evidență a corespondenței de ieșire a oficiului de executare xxx pentru perioada 22.09.2009-14.07.2010; registrul de evidență a corespondenței de ieșire a oficiului de executare xxx pentru perioada 15.07.2010-13.10.2010; registrul de evidență a corespondenței intrate a oficiului de executare xxx pentru perioada 26.09.2008-30.09.2010 se restituie Ministerului Justiției; dosarul cadastral nr.8950203082 al bunului imobil disco-barul „xx” se restituie Oficiului Cadastral Teritorial xx.

Decizia este susceptibilă spre executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 zile de la pronunțare.

Decizia motivată pronunțată în ședință publică la data de XXXXXXXXX.

Președintele ședinței, judecător

Rotaru Ala

Judecător

Burdeniuc Ruslana

Judecător

Pușca Dumitru